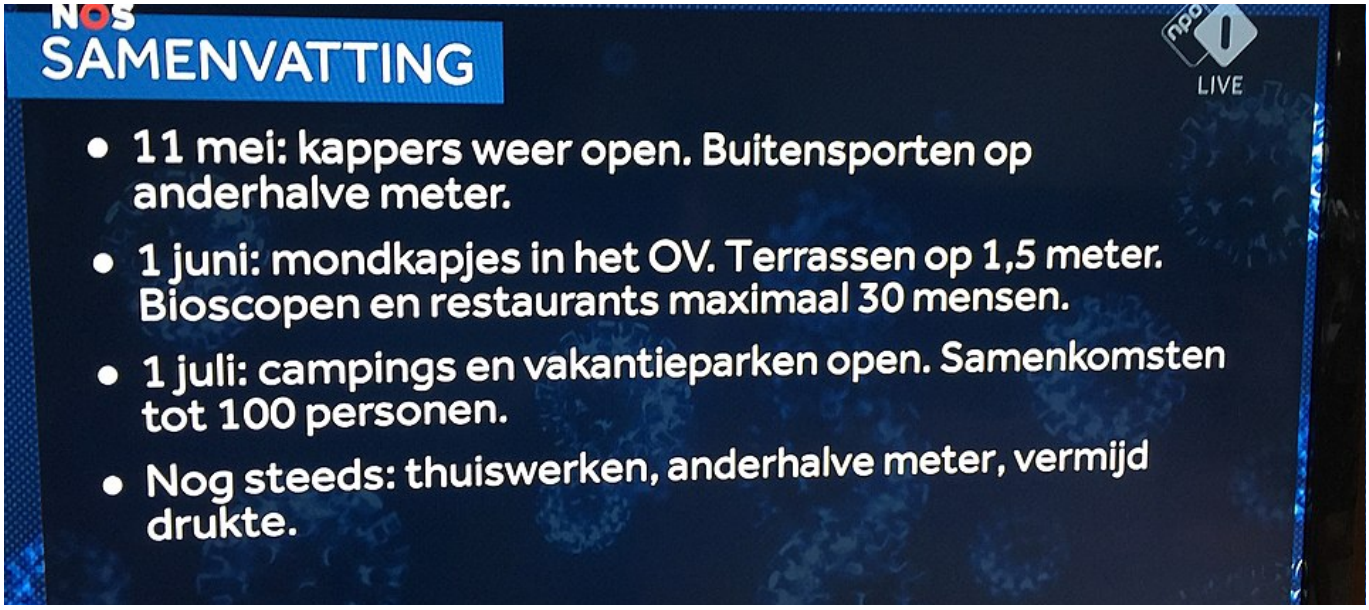

Stop de coronawet. Open brief van Karel Beckman aan alle Kamerleden

Posted on 13 juni 2020 by Karel Beckman

Voor de coronawet die het kabinet-Rutte op 1 juli in werking wil laten gaan is geen enkele goede reden te geven. Wie ermee instemt, wordt medeverantwoordelijk voor alle leed en schade die er het gevolg van zullen zijn.

Al jaren ga ik met een stel gezinnen een weekje weg rond Oud en Nieuw. Eén keer, toen we in België zaten, werd de hele groep, op een enkeling na, getroffen door de griep. Wat een week – iedereen hoesten, kotsen, koorts. Later hebben we er nog vaak smakelijk om gelachen.

Maar wat als we het komende jaar weer ziek worden met zijn allen? Nemen we het dan ook weer zo luchtig op?

Ik vrees van niet. Ik ben bang dat we dan ineens afstand gaan houden. Mondkapjes op gaan doen. Thuis in quarantaine gaan zitten.

Waar zijn we mee bezig?

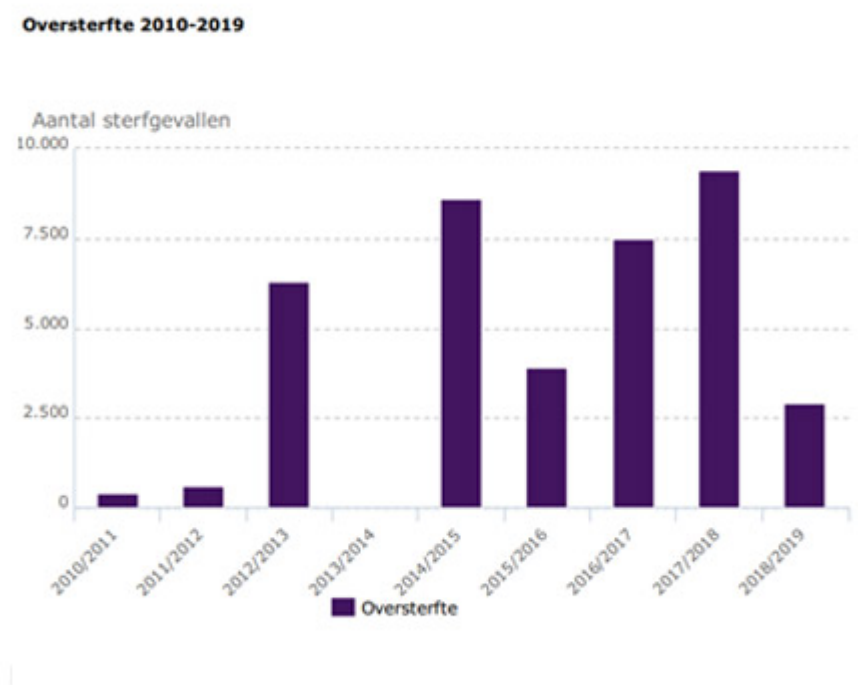
Als ik aan het rennen ben op straat, zie ik mensen schichtig uitwijken, alsof ik een potentiële verkrachter ben. In de supermarkt angstige oogjes om me heen, terugdeinzende mensen die me aankijken alsof ik hun portemonnee wil stelen. Als ik naar een restaurant ga, is het half-leeg, moet ik looproutes volgen, een telefoonnummer achterlaten zodat ze me kunnen traceren als er corona wordt vastgesteld. De treinen en bussen zitten vol met patiënten in plaats van reizigers.

Wat is er met ons gebeurd?

We zijn in een collectieve angstpsychose beland. Een wereldwijde massahysterie, zoals professor Michaéla Schippers het noemt. Een hysterie die in geen verhouding staat tot de realiteit van de dreiging waar we mee te maken hebben.

Nutteloos

Over de werkelijke effecten van corona is inmiddels meer dan genoeg bekend. In Nederland staan we op ruim 6000 als zodanig geregistreerde coronadoden. Dat is een stevige griepepidemie. Niet meer en niet minder.

Oversterfte aan de griep, bron: https://www.volksgezondheidenzorg.info/onderwerp/influenza/cijfers-context/sterfte

In de rest van de wereld: hetzelfde verhaal. Er zijn nu ruim 400.000 coronadoden volgens de officiële statistieken. Het wereldwijde *gemiddelde* voor de griep ligt rond datzelfde aantal. In 2016 stierven volgens de WHO 3 miljoen mensen aan longinfectieziekten. In datzelfde jaar gingen overigens ook 1 miljoen mensen dood aan HIV/Aids, bijna twee keer zoveel als aan Covid-19. Malaria: gemiddeld 700.000 doden – en vooral veel jonge kinderen.

Je kunt hoog of laag springen, maar dit zijn de feiten. Corona is niet veel anders dan een griepvirus.

Corona heeft ook ongeveer hetzelfde sterftecijfer (het aantal doden in verhouding tot het aantal besmettingen) en de mensen die eraan overlijden hebben ongeveer dezelfde karakteristieken als bij griep: ouderen met onderliggende ziekten.

Klinisch ethicus Erwin Kompanje van het Erasmus Medisch Centrum zegt hierover: 'Het zijn altijd ernstig zieke, chronisch zieke mensen die op de IC terecht komen. Dat zien we ieder jaar bij de griep. … Er komt niemand op de IC zonder onderliggende ziekten. Dit waren bij voorbaat al ernstig zieke mensen.'

Hier hebben we het allemaal voor gedaan. De lockdowns, die sowieso nutteloos waren – het lockdown-loze Zweden laat dezelfde cijfers zien als Nederland – en zelfs schadelijk, bijvoorbeeld vanwege de uitgestelde zorg aan niet-coronapatiënten, die zal leiden tot meer doden dan de slachtoffers van corona. De kapotte horeca, de opgesloten ouderen, de mondkapjes in het OV, de angstaanjagende persconferenties, de dagelijkse dodencijfers in de media, de ingestorte zorg aan niet-coronapatiënten, de anderhalve meter.

Overdonderd

Goed, het is gebeurd. Het is ook verklaarbaar. Iedereen is overdonderd geweest door het mediageweld. Het paniekvirus vloog over de wereld. Het is ook moeilijk voor mensen om cijfers in het juiste perspectief te plaatsen. Dodenaantallen komen angstwekkend en absoluut over. Die wil je niet relativeren.

Beelden zijn nog ingrijpender. De IC-patiënten en doden in Italië hebben waarschijnlijk de paniek in Europa in gang gezet. Het is dan moeilijk om te bedenken dat er iedere dag mensen op de IC liggen en dat er iedere dag doden worden afgevoerd. Er sterven dagelijks 400 mensen in Nederland. Daar kun je dagelijks hartverscheurende beelden van laten zien als je zou willen.

En uiteraard hakte het virus er een tijdlang stevig in. Dat valt niet te ontkennen. Onze respons daarop was niet erg rationeel of effectief – niet gericht op de echt kwetsbare groepen, en heel slecht voorbereid, met een acuut tekort aan IC-bedden. Allemaal begrijpelijk. We zijn mensen en we maken fouten.

Maar er is nu geen reden meer om in onze angst te blijven vastzitten.

Er is geen reden meer om coronamaatregelen, zoals de anderhalve-meter onzin, te handhaven. Al helemaal geen reden om ze in een wet vast te leggen, zoals de regering wil. Totdat er een vaccin is of een ander wondermiddel.

Ja, er is alle reden om te kijken hoe we in de toekomst beter kunnen reageren op een virus. Maar er is geen gevaar meer – geen *ongewoon* gevaar – geen gevaar waarvoor speciale wetten en maatregelen nodig zijn.

Gevangen

Er is geen enkele reden waarom het normale leven niet kan worden hervat.

Toch gebeurt het niet. De meeste mensen zitten nog steeds gevangen in hun angst. Maatregelen worden niet of maar heel halfslachtig teruggedraaid. Ouderen in verpleeghuizen mogen nu één persoon ontvangen, en alleen dezelfde persoon, in plaats van nul. Misdadig.

De anderhalve-meter regel blijft ook gehandhaafd. Daarmee wordt het plezier in ons sociale leven vergald. Alles wat het leven voor veel mensen mooi maakt – uitgaan, concerten, daten, dansen, zingen – wordt kapotgemaakt.

Willem Engel, een ex-wetenschapper die een dansschool is begonnen en nu ten strijde trekt tegen de vele misvattingen rond het coronavirus, noemt de anderhalve-meter regel 'een martelwerktuig dat wordt gebruikt voor het controleren van menigten, dat is het enige waar het goed voor is. Het doet niks aan het controleren van besmettingen. Het geeft heel veel schade, dat is het enige.'

En waarom?

Er wordt gezegd: ja, maar er is altijd nog kans dat je iemand besmet. En dat die iemand weer iemand anders besmet en daar aan doodgaat. We moeten het zekere

voor het onzekere nemen.

Maar het leven zit vol risico's. Als je het zekere voor het onzekere wil nemen, moet je niet in een auto stappen, niet op vakantie gaan, je niet in mensenmassa's mengen, geen eten tot je nemen waar je in kunt stikken. (In de V.S. sterven 5000 mensen per jaar omdat ze zich in hun voedsel verslikken.)

Het gaat er niet om of anderhalve meter, of verplichte mondkapjes, een effect hebben. Het is best mogelijk dat ze de verspreiding van een virus vertragen (niet elimineren).

Waar het om gaat is dat we onze maatschappij niet moeten gaan inrichten om verspreiding van een virus te voorkomen.

We hebben dat ook nog nooit eerder gedaan. Daar is een hele goede reden voor. De baten van dergelijk beleid zijn minimaal. Je redt er misschien een paar mensenlevens mee. Misschien niet eens. Weet u nog, het Hemelvaartweekend, waarin mensen op grote schaal 'de regels overtraden' en er een piek in besmettingen werd voorspeld? Die piek is er nooit gekomen.

Maar de kosten – die zijn gigantisch. De economische, maatschappelijke, sociale, psychologische kosten. En de kosten in termen van gezondheid en, ja, mensenlevens.

Corona-daten

Aan de economische kosten van het coronabeleid is al veel aandacht besteed. Toch worden ze nog onderschat. Er zijn nog teveel mensen die economische kosten afdoen als een 'kwestie van geld' (waar ze zelf blijkbaar voldoende van hebben). Het gaat om werkloosheid, een lagere levensstandaard, schulden, armoede, honger.

Trouw meldde op 10 mei dat volgens de directeur van het World Food Programme van de Verenigde Naties miljoenen mensen in ontwikkelingslanden van honger zullen sterven als gevolg van de wereldwijde lockdown. Een bericht dat ontstellend weinig aandacht heeft gekregen.

De sociale en psychologische impact van coronamaatregelen is ook desastreus. Beperking van lichamelijk contact, verplichte mondkapjes, beperkingen aan

groepsbijeenkomsten zoals begrafenissen en feesten – het leidt allemaal tot angst, stress, onzekerheid, eenzaamheid. Wetenschappers zijn het erover eens dat sociale isolatie en gebrek aan lichamelijk contact rampzalige effecten hebben op het immuunsysteem en de gezondheid van mensen.

De vele verhalen uit onze verzorgingshuizen, van mensen die onnodig in eenzaamheid verkommeren en doodgaan, zijn diep treurig. In een ziekenhuis in Californië meldden artsen een epidemie aan zelfmoorden. Ze krijgen in deze tijd meer zelfmoorden te verwerken dan coronadoden.

De aanhoudende angst ondermijnt ook het plezier van mensen in het leven. In het uitgaansleven, bij concerten, in relaties is de ongedwongenheid verdwenen. De Telegraaf geeft tips voor 'veilig' corona-daten.

Op school wordt de natuurlijke ontwikkeling van kinderen verstoord door krampachtige regels die alle spontaniteit en spelplezier naar de knoppen helpen. Als je leest wat het CDC in de V.S. – het Amerikaanse RIVM – scholen aan regels aanbeveelt, rijzen de haren je ten berge: afstand houden, mondkapjes waar dat niet mogelijk is, zelf eten meenemen, scheidingswanden.

We zijn bezig onze kinderen hun jeugd te ontnemen.

Totalitaire ethiek

Dan zijn er nog de politieke gevolgen van het coronabeleid. Het verlies aan vrijheid. We stevenen af op een maatschappij waarin de overheid willekeurig kan ingrijpen in ons leven iedere keer als er een bedreiging is.

Waarin de overheid niet gebonden is aan enig voorspelbaar, rationeel actieplan, maar kan doen wat ze wil – van ouderen opsluiten en boetes uitdelen aan mensen die samenzijn op straat tot het verplicht stellen van vaccins en locatie-apps.

Het gaat nog verder. Er worden nieuwe definities bedacht van wat het betekent om mens te zijn. Van wat zelfbeschikkingsrecht betekent.

Dit schrijft een invloedrijke jurist van Oxford University, Leslie Green: 'Weken van slechte gezondheid vormen voor iedereen een beperking. Mensen die weigeren voorzorgsmaatregelen te nemen of die erop staan om grote indoor-evenementen te laten plaatsvinden, belasten anderen met het risico op een vrijheidsbeperkende

ziekte.'

Voorheen schond je iemands vrijheid als je die persoon bedreigde of geweld aandeed. Nu wordt de maatstaf voor wat je wel en niet mag een theoretische, minimale kans dat je iemand een griep bezorgt.

Dit is een totalitaire ethiek waarin niemand meer eigen verantwoordelijkheid heeft en we allemaal als een zwerm vliegen aan elkaar vastgeplakt zitten en waarin iedere hoest, iedere kuch, iedere aanraking, iedere lach, iedere vloek, ieder woord, wordt gezien als een mogelijke bedreiging voor de hele zwerm.

Overdrijf ik? Minister van Volksgezondheid Hugo de Jonge zei bij een van zijn persconferenties precies dit: 'Dit is geen tijd voor ieder voor zich. Door je niet aan de afspraken te houden kun je wel degelijk een rol spelen in de verspreiding van het virus, die voor je buurman of je oma een ziekenhuisopname kan betekenen. Je hebt de verantwoordelijkheid voor jezelf en voor elkaar.' Erwin Kompanje noemde dit terecht 'inhumaan'. Het stelt zelfbeschikkingsrecht, het recht op je eigen leven, gelijk aan egoïsme.

Feesten

Toch, ondanks al deze schadelijke effecten, wil de regering, de VVD voorop, de partij die beweert voor vrijheid te staan, de desastreuze coronamaatregelen vast gaan leggen in een wet. De regering wil ons een permanente noodtoestand in rommelen, met permanente stress, angst en onderling wantrouwen.

Is dit de wereld die we willen?

Voor wat?

Voor de coronawet is geen enkele goede reden te geven. Zoals Jeroen Pols en Willem Engel schrijven op hun website Viruswaanzin: 'Met deze wet is de regering geen virus aan het bestrijden maar onze democratische rechtsstaat aan het afschaffen.'

Dit mogen we niet laten gebeuren. Wie als politicus of bestuurder nu nog mee blijft gaan in de corona-hysterie, wie instemt met deze wet en andere coronamaatregelen, wordt medeverantwoordelijk voor alle leed en schade die mensen hierdoor wordt aangedaan.

Politici en bestuurders hebben juist de plicht om er alles aan te doen om de bevolking uit de angst te helpen. Om ervoor te zorgen dat we weer terugkeren naar het leven zoals we dat altijd hebben gedaan.

Het leven – weet u nog? – waarin we er zijn voor elkaar. Waarin instellingen en individuen verstandig genoeg zijn om rationele maatregelen te nemen tegen bedreigingen en risico's, maar waarin we elkaar ook weer aanraken, vertrouwen, met elkaar werken, eten, spelen, dansen, feesten. Dat leven.